

Post

‘Meen je dat nou?’ vroeg Pinkeltje verbaasd. Hij zat samen met zijn vrouw Pinkelotje op de rug van meneer Raaf. Onder hen hing Mees Muis in de klauwen van de vogel en beneden op de grond werd Nederland langzaam wakker. De zon scheen en het was al lekker warm.

Pinkeltje greep de veer nog wat steviger beet en boog naar rechts. Verbaasd keek hij naar de raaf. ‘Begrijp ik het goed: wil jij ons niet naar huis brengen?’

‘Het is niet dat ik dat niet wil doen voor jullie, maar het is zo ontzettend ver,’ mopperde meneer Raaf. ‘En door al die avonturen ben ik nogal moe.’

‘Sjongejonge, je bent toch niet bejaard!’ riep Mees lachend.

‘Jij hebt makkelijk praten, jij hoeft niets te doen,’ reageerde de raaf. ‘Zal ik je anders loslaten, dat scheelt een hoop gewicht.’

‘Als je dat maar laat! Pinkeltje, zorg dat die luiwammes me blijft vasthouden!’ piepte de muis verschrikt.

‘Kalm, Mees,’ suste Pinkeltje. ‘Dat zou meneer Raaf nooit doen. Hij kan jou niet missen.’

‘Als kiespijn,’ bromde de raaf. ‘Als ik kiezen zou hebben.’

‘We kunnen ergens rusten,’ stelde Pinkelotje voor. ‘Dan vertrekken we gewoon een dag later.’

‘Een dag?’ kraste meneer Raaf. ‘Na zo’n avontuur ben ik toe aan een wekenlange vakantie!’

‘Dat is wel erg lang,’ zei Pinkelotje. ‘Ik ben bang dat ons gras moet worden gemaaid.’

‘En wie weet hoeveel dieren er al aan de deur hebben gestaan voor pleisters of een zalfje,’ vulde Pinkelotje aan.

‘Er is vast een andere manier om naar Pinkeltjesland te reizen...’ ging de raaf aarzelend verder. ‘En dan komen Mees en ik, zodra we uitgerust zijn, gewoon op bezoek bij jullie.’

‘Praat voor jezelf!’ riep de muis onder hen. ‘Ik ben helemaal niet moe! Ik wil naar Pinkeltjesland. Dan kan ik dat volkje eindelijk mijn kunsten laten zien. Ik durf te wedden dat er geen pinkel bestaat die salto’s maakt.’

‘Daar!’ riep meneer Raaf opeens en hij dook een paar meter omlaag. ‘De trein! Dat is de oplossing!’

Pinkeltje keek omlaag. ‘Waar treinen zijn, zijn mensen!’ waarschuwde hij. ‘Pas maar op, meneer Raaf!’

‘Ik zie niemand. Het is vast nog te vroeg om te reizen,’ suste de raaf.

‘Treinen rijden ook ’s nachts en ’s ochtends vroeg,’ probeerde Pinkeltje nog. Maar toen ze dichterbij de grond kwamen, zag hij alleen maar verlaten perrons.

Zodra de raaf was geland, gleden Pinkeltje en Pinkelotje van zijn veren.

‘Waar zijn we?’ vroeg Pinkelotje.

‘Dit lijkt me een station,’ antwoordde Mees Muis.

‘Dat zie ik, maar de treinen staan allemaal stil,’ zei Pinkelotje aarzelend.

‘Dat doen ze soms,’ reageerde de muis. ‘Dat is een stuk handiger met het in- en uitstappen.’

Nieuwsgierig keek Pinkeltje naar de treinen. ‘Dit zijn niet de treinen die ik eerder door Nederland zag rijden.’

‘Een trein is een trein,’ zei Mees. ‘Ze zijn lang. Ze rijden hard. Over rails. TSJOEKETSJOEKETSJOEK. Trein.’

‘Daar ben ik het niet mee eens, Mees. Er zijn een heleboel ver-

schillende treinen op de wereld. En vroeger zagen ze er ook anders uit dan nu. Deze,' zei Pinkeltje en hij wees naar de trein, 'lijkt er eentje van vroeger. En waarom staan de deuren open?'

'NEDERLANDSE POSTERIJEN,' las meneer Raaf hardop. 'De posttrein. Misschien vervoeren ze de post zo door het land?'

Verderop klonk het geluid van een deur die dichtviel.

'Het lijkt erop dat de postbode er inderdaad aankomt,' reageerde Mees meteen.

'Laten we een schuilplek zoeken voordat iemand ons hier ziet staan.' Pinkeltje had het nog niet gezegd of het geluid van stemmen kwam dichterbij.

Meneer Raaf vloog op en greep Pinkeltje in zijn ene klauw en Pinkelotje in de andere. Zonder aarzelen vloog de raaf de posttrein in. Mees sprintte achter hen aan.

'Nee, meneer Raaf!' riep Pinkeltje. 'Hier kunnen we geen kant op!'

'Jullie zijn piepklein en vallen niet op,' antwoordde de raaf. Hij landde op een rek waaraan een lange rij grote postzakken hing.

'Pas op, ik laat jullie los.'

Voordat Pinkeltje kon protesteren, viel hij uit de klauw van de raaf. Langs de binnenkant van de stoffen zak gleed hij omlaag. Met een flinke vaart roetsjte hij naar beneden en landde toen zacht onder in de zak.

Pinkelotje kwam giechelend tot stilstand naast hem. 'Dat was leuk!' zei ze lachend.

'Ik haal jullie op als het veilig is!' riep de raaf en hij vloog de trein weer uit.

'Dat mag ik hopen,' bromde Pinkeltje. 'Hier komen we anders nooit meer uit. Deze zak is heel diep.' Hij probeerde overeind

te krabbelen maar gleeed uit. Verbaasd keek hij naar zijn voeten, die boven op een envelop stonden.

‘Kijk nou,’ zei Pinkeltje tegen zijn vrouw. ‘Er ligt hier nog iets.’

‘Laten we kijken voor wie hij is!’ zei Pinkelotje enthousiast. Dan kunnen we hem alsnog posten.’

Samen draaiden ze de envelop om en lazen de naam en het adres op de voorzijde.

‘Het is voor iemand die Dina heet,’ mompelde Pinkelotje. Maar Pinkeltje luisterde niet. Hij keek naar de datum op het stempel van de postzegel. Deze envelop had heel, heel lang geleden al bezorgd moeten worden.

Istanboel

‘Henk, gooi jij die andere deur ook open?’

Pinkeltje keek naar Pinkelotje en hield zijn wijsvinger voor zijn mond.

‘Er komen zo vier bussen met schoolkinderen, dus volle bak vandaag.’

Aan het geluid van de voetstappen te horen, liep de man weg van de wagon.

‘Schoolkinderen?’ fluisterde Pinkeltje.

Op dat moment landde de raaf weer boven hen op het rek. ‘Dit is het Spoorwegmuseum,’ legde hij uit. ‘Dat zag ik op een bord staan.’

‘Spoorwegmuseum?’ herhaalde Pinkelotje vragend.

‘Ja, spoorwegen, treinen, je weet wel, zo’n vervoermiddel als waar we ons nu in bevinden,’ zei Mees Muis ongeduldig, terwijl hij hijgend naast de raaf op het rek ging zitten. ‘Hebben jullie geen mini-treintjes in Pinkeltjesland?’

‘Een museum, vandaar die oude treinen,’ mompelde Pinkeltje.

‘Maar als er kinderen komen om de treinen te zien, dan moeten we weg,’ zei Pinkelotje.

‘We moeten een schuilplaats vinden, maar we gaan nog niet weg.’ Pinkeltje wees naar de brief. ‘Stel dat hier iets belangrijks in zit?’

‘Waar hebben jullie het over?’ vroeg Mees nog steeds buiten adem. ‘Poeh, wat een geklauter om hier te komen, zeg. Het maken van een driedubbele salto is minder vermoeiend.’

‘Dat kun jij niet weten,’ bromde de raaf geïrriteerd, ‘want die heb je nog nooit gemaakt.’

‘Dat klopt, maar ik oefen heel vaak en dat is niet zo zwaar als deze klim,’ antwoordde de muis. ‘Waarom zijn deze zakken zo diep?’

‘Omdat er heel veel post in werd vervoerd. Daarom is deze brief waarschijnlijk vergeten, omdat de zakken zo diep zijn,’ antwoordde Pinkeltje.

‘Maar die brief is niet ons probleem,’ kraste de raaf.

‘Jij wilde toch rusten? Grijp je kans, dan zoeken wij uit waar deze brief naartoe moet.’ Mees zwaaide met zijn poot door de lucht. ‘Hup, kssst, ga dan naar bed.’

Meneer Raaf bleef roerloos zitten en deed alsof de muis niet bestond.

‘We hebben je hulp hard nodig, meneer Raaf,’ zei Pinkeltje snel. ‘Kijk!’ Hij wees naar de stempel op de postzegel.

‘Ik heb ontzettend goede ogen, maar dat kan ik van hieruit niet zien,’ reageerde de raaf. ‘Mees, haal jij onze vrienden en de envelop op? Zo’n postzak fladdert wat lastig voor me.’

‘Ik ben al weg.’

Op de bodem van de postzak klommen Pinkeltje en zijn vrouw op de rug van Mees. De muis nam de brief in zijn bek en klom naar boven.

‘Nou wil ik die stempel wel eens zien,’ zei de raaf nieuwsgierig. ‘O!’

Verbaasd keek hij de anderen aan. ‘Oktober 1952?’

‘Je bedoelt het jaartal 1952,’ vroeg Mees verbaasd. ‘Dat is... dat is wel... eh, ik denk, zo’n... eh... Dat is een brief van heel lang geleden.’

‘Post van meer dan zestig jaar oud,’ mompelde Pinkeltje.

‘Dan komt deze brief vast te laat,’ reageerde de muis droogjes.